

Hồi 19

P háp Nguyên thiên sư không còn gì để nói nữa, thi lễ cáo từ rồi cùng lão hòa thượng kia lên thuyền, lập tức giương buồm ra khơi, như không hề liên can đến những người này.

Biên Văn Huệ thấy những người khác không lên thuyền rời khỏi, liền quát:

- Các người kể như chán sống rồi, còn chưa cút khỏi đây mau?

Biên Văn Huệ nghe những lời nói của Pháp Nguyên thiên sư vừa rồi, biết là bảo Tiết Cừ ít gây sát nghiệt, và vì Tiết Cừ, nàng cũng không muốn chàng gây thù kết oán quá nhiều, nên mới bảo những người này rời khỏi.

Nào ngờ nàng vừa dứt lời, trong đám hòa thượng liền có một lão hòa thượng người gầy quắt queo, mặt xương mũi quặp tiến ra, đưa tay chỉ Biên Văn Huệ nói:

- Chính cô nương đã sát hại ba vị sư diệt của lão nạp phải không?

Biên Văn Huệ sững sốt hỏi:

- Lão hòa thượng là ai?

- Lão nạp là Phiêu Phiêu Tăng của phái Côn Lôn!

Biên Văn Huệ cười khẩy:

- Phái Côn Lôn ư? Khi nãy bốn cô nương đã quá nể mặt trao ra Phi Hồn Kiếm rồi, còn chưa đủ hay sao?

Phiêu Phiêu Tăng cười ha hả:

- Đây hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, không thể hòa làm một, hôm nay lão nạp phải lĩnh giáo cô nương vài chiêu, xem thử cô nương thật ra có tài cán gì mà ngang tàng vậy, lại một chưởng đánh chết ba sư diệt của lão nạp.

Biên Văn Huệ thấy đối phương tuy gầy quắt queo, như khó chịu nổi một chỉ của nàng, nhưng lão hòa thượng này đã định tâm đến đây báo thù, biết chẳng phải kẻ tầm thường, bèn nói:

- Lão hòa thượng cũng tự cho mình bản lĩnh hơn người, nên mới đến đây khiêu chiến, thôi thì hôm nay bốn cô nương để cho lão mở rộng tầm mắt, đừng tưởng là tuyệt học của phái Côn Lôn thật sự thiên hạ vô địch.

Trong võ lâm quả là có câu "Tuyệt học Côn Lôn thiên hạ vô địch", nhưng lại bảo hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang đứng đầu võ lâm, thật là mâu thuẫn.

Biên Văn Huệ vừa dứt lời, liền tức lao tới vung chưởng, chỉ nghe tiếng "bùng bùng" liên hồi, thoáng chốc hai người đã giao thủ mấy chưởng.

Lúc này, Tiết Cừ cũng đã đi sang bên, chàng chẳng phải tìm người của Cái Bang, mà là ba vị chân nhân của phái Hoa Sơn và năm người của phái Vô Cực.

Tiết Cừ đi đến trước mặt Lệ chân nhân, trầm giọng hỏi:

- Các vị cốt ý đến đây tìm Tiết mỗ phải không?

Lệ chân nhân cười hăng hắc:

- Không sai, có một vị bằng hữu muốn gặp người!

Đoạn đưa tay chỉ lão nông phu, nói tiếp:

- Vị ấy là Lão Nông Từ Thường Trung, bào huynh của Từ sư đệ, định đòi lại ở người oan hồn của Từ sư đệ, giết người phải đền mạng, người chịu chết đi thôi!

Tiết Cừ buông tiếng cười khẩy, quay sang nhìn Lão Nông Từ Thường Trung nói:

- Hôm trước trong Hạnh Gia Trang, Từ chân nhân đã bức bách quá đáng, Tiết mỗ mới buộc phải ra tay, và cũng do ông ấy không biết tiến thoái nên mới gây nên chuyện không may...

Chàng chưa dứt lời, Lão Nông Từ Thường Trung đã quát to:

- Im ngay! Hôm nay có người không có ta, hãy nạp mạng đây!

Đồng thời chiếc cốc trên vai đã giơ lên, bổ thẳng xuống đầu Tiết Cừ, uy thế hết sức hung mãnh, và kèm theo tiếng rít gió ghê rợn.

Tiết Cừ lạng người sang bên nửa trượng tránh khỏi, trầm giọng nói:

- Tiết mỗ chẳng phải sợ các hạ, mà là không muốn gây nhiều sát nghiệt, nếu các hạ bức bách quá đáng, nhất quyết động thủ, Tiết mỗ cũng đành phải hầu tiếp!

Chàng chưa dứt lời, Từ Thường Trung lại một cốc quét ngang ra, cuốn tung cát biển ập nhanh đến.

Tiết Cừ tung mình lên cao hơn trượng, lướt ra xa chừng một trượng và nói:

- Tiết mỗ nhường thêm một chiêu, mong các hạ hãy nghĩ kỹ lại!

Từ Thường Trung đầu thềm nghe lời chàng nói, tung mình đuổi theo, lại vung cước tiếp tục tấn công.

Tiết Cừ không nhẫn nhịn nổi nữa, bỗng cất tiếng hú ghê rợn, đánh giọng nói:

- Các hạ bức bách thế này, Tiết mỗ đành phải đại khai sát giới thôi!

Trong khi nói, Tiết Cừ đã lấy Kim Liên Hoa vung ra, liền nghe “keng” một tiếng chát chúa, cuống hoa nhỏ bé đã va chạm với cán cước to lớn, thì ra cán cước của Từ Thường Trung cũng là bằng sắt.

Liền tức, hai người đều hết sức kinh hãi, Từ Thường Trung kinh hãi là vì cuống hoa nhỏ bé của Tiết Cừ lại dám đón đỡ cước sắt của ông mà không chút suy suyễn; còn Tiết Cừ thì kinh hãi bởi sức mạnh khủng khiếp của đối phương, từ khi rời khỏi Thiên Trì đến nay, chàng chưa từng bị người một chiêu khiến cho cánh tay ê ẩm, vậy mà lần này chẳng những chàng cánh tay ê ẩm, mà hổ khẩu còn nhói đau, chàng không kinh hãi sao được?

Liền sau đó, hai người lại xáp vào tái chiến, nhưng Tiết Cừ tránh nặng tìm nhẹ, không ngạnh tiếp binh khí của đối phương nữa, chỉ thi triển tuyệt kỹ Kim Liên Thập Bát Thiểm ảo diệu khôn lường ứng phó với sự tấn công điên cuồng của đối phương.

Tuyệt kỹ Kim Liên Thập Bát Thiểm quả nhiên phi thường, vừa thi triển đã thấy ánh vàng lấp lánh, tiếng gió vù vù, thoảng chốc đã vây hãm Từ Thường Trung vào trong ánh vàng.

Lệ chân nhân thấy vậy cũng bất giác bội phục, thanh danh một người chỉ trong thời gian ngắn đã lừng lẫy trên giang hồ thật chẳng phải nhờ may mắn mà có được.

Bỗng nghe Tiết Cừ cất tiếng hú dài, Kim Liên Hoa vung động chặt chẽ đến mức gió cũng chẳng thể lọt qua, hoàn toàn vây phủ Từ Thường Trung vào trong, chẳng còn thấy bóng dáng ông đâu cả.

Hơn nữa, vòng vây càng lúc càng thu nhỏ, Lệ chân nhân thấy vậy đã biết tình thế không ổn, vội buông tiếng quát vang, sư huynh đệ ba người ba kiếm cùng lúc xông vào vòng chiến.

Tiết Cừ thấy vậy, ha hả cười to nói:

- Hay lắm, các ngươi vào thật đúng lúc!

Vừa dứt lời, tiếng thét kinh hoàng và tiếng rú thảm thiết liền tức vang lên.

Trong thoáng chốc, hiện trường lại trở nên yên lặng, và Tiết Cừ đứng ở ngoài xa hai trượng, vung vẩy Kim Liên Hoa trong tay, thái độ đặc ý ấy thật khiến người tức chết được.

Còn ở hiện trường thì ba sư huynh đệ Lệ chân nhân đã nằm xuống, ba người ba cánh tay phải đều đã biến mất, máu tươi nhuộm đỏ cả nửa bên đạo bào.

Thật ra là sao thế này?

Thì ra Lão Nông Từ Thường Trung chiếc cuốc sắt trong tay đã trải qua mấy mươi năm khổ luyện, công lực thật chẳng tầm thường, bị Kim Liên Hoa của Tiết Cừ gây nguy hiểm liên hồi, quá ư tức giận, bèn bất chấp sự an nguy của bản thân, cũng chẳng màng Kim Liên Hoa của Tiết Cừ từ đâu công đến, toàn lực vung cuốc sắt quét ra, định cùng chết với Tiết Cừ.

Vừa lúc ấy, ba sư huynh đệ Lệ chân nhân vì cứu viện cho Từ Thường Trung đã cùng lao vào vòng chiến, nào ngờ Tiết Cừ lại tung mình lui ra, Từ Thường Trung không kịp thu thế, cuốc sắt đã tiện lia ba cánh tay của ba người, và cả ba thanh trường kiếm cũng văng mất tằm.

Đột biến ấy sao thế không khiến Lão Nông Từ Thường Trung kinh hãi tột cùng, chỉ nghe ông buông tiếng thở dài não nuột, vứt bỏ cuốc sắt, vội băng bó vết thương cho ba vị chân nhân.

Tiết Cừ chiều này thật quá độc ác, mục đích của chàng chính là muốn đối phương tàn sát lẫn nhau.

Bỗng nghe phía sau vang lên tiếng một người nói:

- Người khoan hãy đặc ý, còn có người muốn gặp người nữa đây!

Tiết Cừ chậm chậm quay người, người đứng phía sau chính là Sài Thu Dân của phái Vô Cực, mắt chàng liền rục lửa giận, và trên mặt cũng hiện ánh vàng nhạt, cười khẩy nói:

- Các người tự đến đây nạp mạng, Tiết mỡ khỏi phải tốn công tìm kiếm!

Bỗng thấy thiếu nữ áo đỏ, đứng phía sau Sài Thu Dân, đôi mắt long lanh không ngớt nhìn vào mặt chàng và cười quyến rũ, như là muốn nói chuyện yêu đương với người tình vậy.

Tiết Cừ chẳng hiểu sao chợt nghe lòng nóng bừng, vội thu ánh mắt về, quay sang nhóm Sài Thu Dân năm người, gắt giọng quát:

- Các người năm người cùng tiến lên đi, để Tiết mỡ khỏi phải tốn công phí sức!

Sài Thu Dân vừa tiếp xúc với ánh mắt của Tiết Cừ, liền bất giác rợn người, vội lùi sau hai bước nói:

- Ngươi đừng vội, sư cô ta muốn gặp gỡ ngươi trước!

Thiếu nữ áo đỏ liền tiếp lời:

- Bốn cô nương tên là Thu Tinh, Thu là thư thái, Tinh là nhiệt tình, năm nay mười tám xuân xanh, hãy chưa có chồng...

Tiết Cừ chưa từng gặp người phụ nữ nào mặt dày đến vậy, thật vô sỉ đáng khinh, đừng nói là nói chuyện với y thị, ngay cả nhìn chàng cũng chẳng thèm.

Chỉ thấy chàng đưa tay chỉ Sài Thu Dân nói:

- Các ngươi còn chưa động thủ, đừng trách Tiết mỗ vô lễ đây!

Sài Thu Dân ngăn người, chưa kịp trả lời, Tiết Cừ đã vung Kim Liên Hoa trước.

Đột nhiên, trong tiếng cười khanh khách lãnh lớt, bóng đỏ thấp thoáng, Thu Tinh đã vung tay áo quét ra, ngạnh tiếp Kim Liên Hoa của Tiết Cừ.

Tiết Cừ thấy Tiết Cừ tình khí đầy mặt, sớm đã căm ghét, vốn không muốn động thủ với y thị, nhưng sức nhớ y thị là người của phái Vô Cực, trong Sinh Tử Bộ có tên Thu Bách Hội cũng là người của phái Vô Cực, hai người cùng họ Thu, không chừng là anh em hoặc cha con cũng nên, đã có quan hệ với kẻ thù, giết đi cũng chẳng quá đáng.

Vừa thấy tay áo của y thị quét đến, chàng chẳng chút do dự, Kim Liên Hoa nhanh chóng rút về rồi lại công ra, nhắm vào vai phải đối phương.

Nhưng Thu Tinh võ công cũng chẳng kém, một chiêu không trúng đích, tay áo liền cất lên, vừa lúc đón lấy Kim Liên Hoa của Tiết Cừ, chiêu thức thật nhanh khôn tả.

Chỉ một chiêu ấy, Tiết Cừ đã nhận ra đối phương võ công cao thâm, hơn xa bọn Sài Thu Dân năm người, nhưng những cánh hoa sen của chàng cực kỳ sắc bén, lẽ nào lại sợ tay áo của đối phương.

Tiết Cừ sau một thoáng ngăn người, không rút chiêu nữa, Kim Liên Hoa tiếp tục điểm tới, chỉ nghe tiếng "soẹt soẹt" liên hồi, cánh tay áo màu hồng của Thu Tinh đã rách toạc hơn nửa phần.

Thế nhưng, Thu Tinh chẳng những không tức giận mà còn khanh khách cười to.

Trong tiếng cười, bỗng thấy y thị lướt tới, cánh tay đan chéo phất ra, chiêu thức hết sức kỳ diệu và nhanh khôn tả.

Tiết Cừ sững sốt, vội vung động Kim Liên Hoa, ngăn cản thế công của Thư Tinh, nhưng chỉ trong thoáng chốc, thân người phiêu hốt của Thư Tinh lại lao đến, hai tay thoát bố thoát điểm, lúc chưởng lúc chỉ, chớp mắt đã biết đổi mấy loại chiêu thức, tới tấp tấn công Tiết Cừ.

Tiết Cừ thấy đối phương không sử dụng binh khí, mình là nam nhi đại trượng phu, sao thể không bằng một nữ nhi, cho dù thủ thắng cũng chẳng có gì hãnh diện.

Tiết Cừ nghĩ vậy, liền tung mình lui ra sau, vừa định cất Kim Liên Hoa vào túi da...

Bỗng nghe phái sau vang lên một tiếng cười sắc lạnh nói:

- Ngày này sang năm chính là ngày giỗ của ngươi, ngươi còn muốn đào tẩu ư?

Tiết Cừ sững sốt ngoảnh lại nhìn, thì ra là Dư Phi Long và Điền Thịnh Quang, đang hoành kiếm chặn đường lui của mình.

Tiết Cừ liền bùng lửa giận, khinh bỉ nói:

- Thật vô sỉ, các ngươi tưởng thắng chắc Tiết mỗ hay sao?

Vừa dứt lời, Kim Liên Hoa đã "vút" một tiếng bay về phía hai người, trước kia chàng không muốn lấy mạng họ nên chưa hạ sát thủ, nhưng lần này đã khác, Kim Liên Hoa bay ra như tia chớp, Dư Phi Long và Điền Thịnh Quang cho dù đã giới bị, nhưng cũng sao thể đỡ nổi chiêu này?

Chỉ nghe hai tiếng rú thảm thiết vang lên, hai người đã ngã ra đất chết ngay tức khắc.

Thư Tinh như chẳng chút liên can đến cái chết của Dư Phi Long và Điền Thịnh Quang, y thị vẫn tươi cười, lại lao đến tấn công sau lưng Tiết Cừ.

Tiết Cừ Kim Liên Hoa quét ngược ra sau, bức lui Thư Tinh mấy bước, chợt liếc thấy Biên Văn Huệ mặt mày trắng bệch, trán đầm mồ hôi, ngỡ là nàng đã thọ thương, bất giác kinh hãi, người có thể đả thương Biên Văn Huệ thì chàng cũng chẳng phải địch thủ, nhưng dù chết chàng cũng phải thay thế cho Biên Văn Huệ.

Thế là, chàng liền tiếp tung ra hai tuyệt chiêu, bức lui Thư Tinh hơn trượng, đoạn liền quay người tung mình, hạ xuống phía sau Biên Văn Huệ, lớn tiếng hỏi:

- Văn Huệ sao rồi vậy?

Biên Văn Huệ thấy chàng quan tâm cho mình thế này, lòng vô vàn vui sướng, bèn nói:

- Tiểu muội không sao, chỉ... chỉ cảm thấy người ứ oải thôi!

Tiết Cừ nghe vậy liền yên tâm, nhưng nghĩ đến Biên Văn Huệ đã mang thai, lại bất giác kinh hãi, lỗ động thai khí thì khốn.

Thế là, chàng vội đưa Kim Liên Hoa ra, ngăn giữa hai người và nói:

- Đại hòa thượng, nàng ấy trong người không khỏe, có việc gì Tiết mỡ tiếp hết cho!

Tiết Cừ vừa dứt lời, Biên Văn Huệ đã lão đảo ngã ngồi trên bãi cát.

Tiết Cừ cả kinh, vừa định cúi xuống xem xét, đã nghe tiếng la hét vang lên từ phía.

Tiết Cừ đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy chúng đệ tử Cái Bang do Ngọc Tử Gia dẫn đầu đang ồ ạt xông đến, phía khác là Thư Tinh với Sài Thu Dân, Thi Phí và Châu Thiên Phúc, còn trước mặt là Phiêu Phiêu Tăng.

Phiêu Phiêu Tăng như không nghe lời nói của Tiết Cừ, một chưởng bổ vào chàng, còn chưởng kia bổ thẳng xuống đỉnh đầu Biên Văn Huệ đang nằm dưới đất.

Chưởng công vào Tiết Cừ là hư, còn chưởng bổ Biên Văn Huệ mới là thực, chưởng này lão đã dùng đến mười thành công lực, định tâm một chưởng đánh vỡ sọ Biên Văn Huệ.

Bởi lão chưa biết trình độ võ công của Tiết Cừ, còn võ công của Biên Văn Huệ thì lão chẳng thể sánh bằng, nếu không nhờ Biên Văn Huệ trong người không khỏe, e rằng lão đã sớm thọ thương dưới tay nàng, nếu không nhân cơ hội này hạ độc thủ, khi nàng tỉnh lại thì đừng mong đứa thương nàng được nữa.

Tiết Cừ vừa thấy Phiêu Phiêu Tăng bĩ ối như vậy, lại hạ độc thủ với người không còn sức kháng cự, lòng liền bùng lửa giận, lập tức co ngón tay búng ra.

Tuyệt kỹ Khúc Dương Chỉ này đã thất truyền trên giang hồ từ lâu, Phiêu Phiêu Tăng không ngờ Tiết Cừ lại biết môn kỳ công hiểm thế này, bất giác kinh hãi, vội lách người sang bên tránh.

Cũng may lão khinh công cao cường, tránh khỏi một chỉ của Tiết Cừ trong đường tơ kẽ tóc.

Tiết Cừ một chỉ búng ra, vì lo cho sự an nguy của Biên Văn Huệ, đâu dám chậm trễ, vội quay người bồng Biên Văn Huệ lên, phóng đi lên núi.

Lúc này trời đã tối, sao đêm cũng đã xuất hiện trên bầu trời.

Tiết Cừ tay bồng Biên Văn Huệ vừa tung mình được hai lượt, bỗng thấy bóng đổ nhấp nhóang, đã chặn đường chàng.

Tiết Cừ không cần nhìn cũng biết đó là Thư Tình, chàng một lòng lo cho Biên Văn Huệ trên tay, lại thêm mười mấy người đuổi theo sau, đâu thể để mất thời gian, Kim Liên Hoa liền tức vung ra tấn công.

Thư Tình cười khanh khách nói:

- Công tử thật là nhẫn tâm!

Tiết Cừ một chiều công ra, Thư Tình chỉ lùi sau mấy bước, vẫn cản mất lối đi, trong khi ấy tiếng la hét ở phía sau cũng đã đến gần.

Tiết Cừ nếu bỏ Biên Văn Huệ xuống, một mình nghênh địch, dù đối phương đông hơn gấp bội, chàng cũng chẳng sợ, nhưng chàng lại chẳng thể yên tâm bỏ Biên Văn Huệ xuống đất.

Bỗng nghe Thư Tình nói:

- Thế nào? Sợ rồi phải không?

Tiết Cừ bĩu môi, ra chiều khinh bỉ không trả lời.

Thư Tình lại cười âm thầm nói:

- Đừng bướng bỉnh, nếu chịu chấp nhận một điều kiện của bốn cô nương, bốn cô nương chẳng những tránh đường mà còn giúp công tử cạy địch!

Tiết Cừ sửng sốt, buột miệng hỏi:

- Điều kiện gì?

Thư Tình nhoẻn cười:

- Điều kiện rất đơn giản, chỉ cần công tử bằng lòng cưới thiếp thân làm vợ, đêm nay cùng thiếp thân...

Tiết Cừ chưa từng thấy trên đời lại có một người phụ nữ vô sỉ thế này, người nói không cảm thấy xấu hổ, vậy mà chàng lại đỏ mặt cho đối phương.

Tiết Cừ không nói nữa, vung động Kim Liên Hoa trong tay, bất kể ba bảy hai mươi mốt, xông thẳng về phía trước.

Khi chàng lên đến đỉnh núi, những người đuổi theo phía sau đã bị bỏ rơi rất xa, nhưng bóng đổ của Thư Tình vẫn thấp thoáng phía trước, cách chàng không xa, đủ thấy khinh công của y thị hết sức cao cường.

Cúi nhìn Biên Văn Huệ trong lòng, vẫn nhắm mắt mê man, sắc mặt xám ngắt, biết đêm nay tuyệt đối không thể yên ổn, sực nhớ đến hai con quái đỉu, liền bắt chước Biên Văn Huệ, chúm môi huýt khê một tiếng.

Hai con quái đỉu lập tức bay sà xuống, Tiết Cừ tung mình lên lưng chim, quái đỉu liền vỗ cánh bay lên không.

Sự việc xảy ra quá nhanh chóng, Thu Tinh không sao ngờ được đối phương còn có hai con quái đỉu, khi lao đến định ngăn cản thì bị một con quái đỉu hai cánh quạt mạnh, suýt hất y thị rơi xuống đỉnh núi.

Thông thường trong đêm chim không nhìn thấy cảnh vật, nhưng hai con quái đỉu này lại như thể ban ngày, dưới sự chỉ điểm của Tiết Cừ, lát sau đã hạ xuống trên hòn đảo mà Tiết Cừ đã gặp nạn lần đầu tiên.

Tiết Cừ thôi cung quá huyệt cho Biên Văn Huệ một hồi, sau cung nàng đã hồi tỉnh.

Biên Văn Huệ vừa mở mắt ra đã gọi:

- Cừ ca! Cừ ca!

Tiết Cừ nhẹ ôm nàng vào lòng nói:

- Văn Huệ, ngu ca đây! Mọi sao rồi? Không việc gì chứ?

Biên Văn Huệ vừa nghe tiếng nói dịu dàng của Tiết Cừ, liền thở phào một hơi dài, như vừa trút được một tảng đá to trong lòng, gượng cười nói:

- Tiểu mọi không việc gì, chỉ cảm thấy người uể oải thôi, bảo Đại Oanh và Nhị Oanh hái cho tiểu mọi vài quả lê đắng, ăn vào là khỏe ngay!

Tiết Cừ ngạc nhiên:

- Lê đắng ư?

- Chính là những quả rừng trên hòn đảo mà Cừ ca đã thọ thương hôm trước, đó là đặc sản của đảo ấy, vừa chua vừa chát vừa đắng vừa cay, chẳng chút ngon lành, nhưng lại chữa trị nội thương rất công hiệu, bất kỳ nội thương gì, ăn vào ắt khỏi, nếu nặng ăn hai quả là đủ. Vì mùi vị quá quái lạ, không ai ăn nên khắp đảo đâu đâu cũng có, lúc Ba mọi được tiểu mọi cứu khỏi rương gỗ, có thọ thương chút ít, cũng đã ăn hai quả.

Tiết Cừ mỉm cười:

- Ngu ca cũng có ăn rồi!

Biên Văn Huệ không tin, đưa mắt nhìn chàng. Tiết Cừ bèn kể lại chuyện Ngô Nguyên hòa thượng vì lẽ đáng mùi vị quái lạ nên không ăn, đã cho chàng, nhờ vậy đã chữa khỏi nội thương trầm trọng của chàng.

Kể xong, Tiết Cừ đưa mắt nhìn quanh, bỗng tung mình lên, khi hạ xuống đất, trong tay đã có hai quả lê đắng.

Biên Văn Huệ thấy vậy hết sức kinh ngạc, Tiết Cừ mới nói cho nàng biết là hiện hai người đang ở trên hòn đảo ấy.

Hôm sau, lúc hai người thức giấc, mặt trời đã lên đến ba sào.

Bỗng thấy phía tây nam khói mù bốc cao, nhận định phương hướng, biết là Bách Hoa Đảo đã bị người phóng hỏa, chẳng rõ đã cháy bao lâu rồi.

Biên Văn Huệ thấy vậy vừa kinh vừa giận, liền cất tiếng huýt, hai quái đểu hạ xuống, Biên Văn Huệ đưa tay chỉ phương hướng, rồi liền tung mình lên lưng chim.

Tiết Cừ thấy Bách Hoa Đảo bị người thiêu đốt, cũng hết sức đau lòng, chẳng chờ Biên Văn Huệ lên tiếng, cũng liền tung mình lên lưng chim.

Lát sau, hai quái đểu bay đến gần, từ xa đã trông thấy núi bị lửa cháy, nhưng trên đảo không một bóng người, và ngay cả thuyền cũng chẳng có.

Biên Văn Huệ tức giận tột cùng, liền bảo quái đểu đuổi theo.

Tiết Cừ vội nói:

- Xem ra lửa đã cháy rất lâu, chúng ta hãy cứu hỏa trước, nếu không, chừng một ngày là cả đảo sẽ biến thành tro bụi mất.

Biên Văn Huệ nghe cũng có lý, bèn cố nén lửa giận, bảo quái đểu hạ xuống cứu hỏa.

Cũng may, sau khi lửa được dập tắt, cả đảo chỉ cháy chừng một phần năm, nhưng Biên Văn Huệ sau một hồi hoạt động mạnh, người lại đuối sức chực ngã.

Tiết Cừ vội đỡ nàng ngồi xuống, quan tâm nói:

- Văn Huệ, mọi hãy nghỉ ngơi một chút, không nên nhất thời tức giận mà làm hại đến sức khỏe quý báu của mình, và hãy nghĩ đến đứa con đầu tiên của chúng ta mà bình tâm ở lại trên đảo một thời gian, đừng đi xa nữa...

Lúc đầu, Tiết Cừ nói gì nàng cũng không chịu, nhất định đòi theo bên chàng và điều tra kẻ nào đã phóng hỏa trên Bách Hoa Đảo, quyết băm vằm kẻ ấy ra làm muôn mảnh mới hả dạ.

Sau cùng, không chịu nổi những lời khuyên bảo và van vỉ của Tiết Cừ, nàng đã bằng lòng một mình ở lại Bách Hoa Đảo, nhưng với điều kiện Tiết Cừ phải hứa là khi báo xong thân thù, lập tức về đảo đoàn tụ với nàng.

Tiết Cừ đương nhiên nhận lời, thế là Biên Văn Huệ liền gọi hai quái đểu xuống, bảo một con đưa Tiết Cừ về Thần Châu, và theo bên chàng sẵn sàng chờ sai bảo.

Tiết Cừ còn mong muốn gì hơn, có một con quái đểu theo bên, không cần nuôi dưỡng và trông coi, khi gặp cường địch lại là một trợ thủ đắc lực, thật chẳng còn gì tốt bằng.

Quả đúng là sinh ly đau khổ hơn tử biệt, hai người ôm hôn nhau hồi lâu, mới quyền luyến từ biệt.

Tiết Cừ ngồi trên lưng chim còn luôn quay đầu nhìn, mãi đến khi bóng dáng Biên Văn Huệ nhạt mờ, chàng mới lau nước mắt ngồi ngay lại,

Lần này Tiết Cừ chỉ điểm quái đểu bay thẳng đến Hang Châu, hạ xuống trên đỉnh Lâu Hà Lĩnh bên Tây Tử hồ, mục đích của chàng là vào trong Đại Phật Động xem kỹ lại thi thể của Độc Cước Thần Khất.

Đại Phật Động sau khi bị Biên Văn Huệ vô ý một kiếm phong bế cửa động, không còn người đặt chân đến nữa.

Tiết Cừ đi đến cửa động, đưa mắt nhìn tảng đá to lớn nặng đến vạn cân kia, nhất thời cũng vô kế khả thi.

Bỗng nghĩ đến Táng Môn Kiếm trong túi da, thanh kiếm ấy đã có thể bửa vàng chẻ ngọc, chém đá hẵn không thành vấn đề?

Thế là, chàng liền lấy Táng Môn Kiếm ra, đâm thẳng vào đá.

Quả nhiên, Táng Môn Kiếm đâm vào đá, hệt như đâm vào đậu hũ, chỉ khuấy nhẹ, đá vụn liền như bột lá tả rơi xuống.

Chốc lát sau, Tiết Cừ đã khoét được một lỗ rộng hơn thước, chỉ thấy chàng hít nhẹ một cái, người liền nhỏ đi, như đứa bé mười một mười hai tuổi, chui vào trong động.

Chàng đưa mắt nhìn quanh, trong động chỉ có thêm một pho tượng Phật to lớn, ngoài ra không có gì thay đổi.

Tiết Cừ vào đến thạch thất, thấy Độc Cước Thần Khất vẫn ngồi ngay ngắn trên giường đá, bèn dùng Táng Môn Kiếm vén vạt áo của ông ta lên.

Chỉ thoáng nhìn Tiết Cừ cũng nhận ra người này không phải Độc Cước Thần Khất, vì chân của Độc Cước Thần Khất cụt ở đầu gối và nhô ra một khúc xương nhọn như là trủy thủ, còn chân của người này cụt đến tận bẹn và tròn trịa, khác hẳn Độc Cước Thần Khất.

Thì ra lúc lần đầu tiên gặp Độc Cước Thần Khất, thân pháp nhanh nhẹn của Độc Cước Thần Khất đã khiến Tiết Cừ chú ý đến chân cụt của ông, lúc bấy giờ chàng đã thâm nhủ:

- Thật đáng tiếc ông ta đã cụt một chân, giá mà còn đủ hai chân, kinh công ông ta hẳn cao đến mức không thể tưởng tượng nổi!

Giờ Tiết Cừ mới hiểu ra, vì sao Túy Thánh Lạc Thiên chỉ nhìn Độc Cước Thần Khất một cái rồi liền lảng lạng lui ra, thì ra hai người là mạc nghịch chi giao, nhìn là nhận ra thật giả ngay.

Ngay khi ấy, bỗng nghe tiếng kêu kinh ngạc từ ngoài cửa động vọng vào, tiếp theo là một giọng ô ề nói:

- Quái lạ, lỗ này ai đã khoét thế nhỉ? Tìm bảo vật hay trộm thi thể? Trộm thi thể thì còn có thể chú tìm bảo vật thì rõ là nằm mơ!

Một giọng the thé tiếp lời:

- Đại Ty (mũi) Tử, mũi chó của người chẳng phải rất linh mãnh là gì? Hãy ngửi thử xem đây là vị anh hùng nào!

Người giọng ô ề cười khăng khặc:

- Tiểu Khuyết Chủy (sút môi), Đại Ty Tử này chẳng phải khoác lác, không ngửi thì thôi, d đã ngửi là chắc chắn đúng!

- Hừ! Nói không khoác lác mà đã khoác lác trước rồi, chưa ngửi đã nói là chắc chắn đúng, người hãy ngửi đi, nếu nói đúng, lập tức bấm báo bang chủ, chẳng phải một kỳ công hay sao?

Đoạn liền nghe tiếng mũi hít "khịt khịt" liên hồi, Tiết Cừ cảm thấy hết sức nực cười, mũi người chả lẽ thính hơn chó hay sao?

Lát sáo, bỗng nghe tiếng ô ề của Đại Ty Tử reo lên:

- Ta đã ngửi ra rồi!

- Là ai vậy?

- Là người!

- Vớ vẩn, chả lẽ là súc sanh làm ra hay sao?

- Không, ta nói là người lạ chứ không phải huynh đệ trong Cái Bang chúng ta!

- Vậy càng vớ vẩn hơn, chúng ta chẳng phải bang chủ phái đến là gì? Nếu là huynh đệ mình, ai chả biết có người canh chừng ở đây, kẻ nào ăn gan hùm tim báo dám làm vậy chứ?

Tiết Cừ nghe vậy, thì ra Cái Bang có phái người canh chừng ngoài cửa động, có lẽ sợ bị người nhận ra Độc Cước Thần Khất giả, chàng bất giác cười thâm.

Lại nghe tiếng Đại Ty Tử nói:

- Ta còn nghĩ thấy một điều, đâu hẳn là do bảo đao hay bảo kiếm đào khoét!

Tiết Cừ giật mình sững sốt, mũi này thật sự linh mẫn đến vậy ư?

Chỉ nghe giọng the thé của Tiểu Khuyết Chủy cười to nói:

- Ai không biết Đại Ty Tử người rất là tinh ranh, nếu không phải bảo đao hay bảo kiếm thì đâu thể chỉ trong chốc lát chúng ta rời khỏi đã khoét được một lỗ to thế này? Người nói thật quá thừa thãi!

Tiết Cừ nghe vậy cũng bất giác cười thâm, thì ra là vậy!

Bỗng nghe Đại Ty Tử la to:

- Nguy rồi, Đồng Bảo Tiết... Tiết Cừ đến trộm thi thể...

Tiểu Khuyết Chủy lại cười to:

- Thôi, người đừng nghĩ nữa, nghĩ nữa không chừng lão bang chủ cũng sống lại đấy! Nếu là trộm thi thể thì đâu khoét lỗ nhỏ thế này, lỗ này chỉ trẻ con mới chui vào được thôi. Hơn nữa, người đã biến đâu mất, chả lẽ sợ người hay sao? Đây là người tự dọa mình, đêm khuya đi đường ma quỷ bám theo, chạy suốt cả đêm, khi ngoảnh lại nhìn, ma quỷ vẫn ở phía sau, té ra là bóng của mình.

Tiểu Khuyết Chủy nói xong lại cười to, y phân tích rất đúng, nhưng Tiết Cừ hết sức kinh hãi, chả lẽ Đại Ty Tử này thật sự có bản lĩnh như vậy ư?

Chỉ nghe Đại Ty Tử quả quyết nói:

- Không, chắc chắn là hắn đã có đến đây!

Tiết Cừ giật mình, thâm nhủ:

- Gã mũi chó này thật chẳng phải tầm thường!

Bỗng nghe Tiểu Khuyết Chủy nói:

- Người nói hắn đã có đến đây, vậy xin hỏi hắn đã đến lúc nào?

- Ươm... Đó thì không biết chuẩn xác, nhưng nói chung là ta đã nghĩ thấy hẳn từng có đến đây!

Tiểu Khuyết Chủy cười chế nhạo:

- Thôi đi, người toàn nói chuyện vớ vẩn cả, ai mà không biết hôm trước hẳn có đến đây, gì chứ những chuyện linh tinh như vậy ta cũng biết, người có muốn nghe không?

Đại Ty Tử cười to:

- Thôi được! Thôi được! Tiểu Khuyết Chủy, ta biết người miệng lưỡi ghê gớm, không nói lại người. Thôi đừng nói chuyện vớ vẩn nữa, tốt hơn chúng ta hãy nghiên cứu xem kẻ nào khoét lỗ này, hay là nên bấm báo ngay?

Nói xong, hai người đều lặng thinh.

Tiết Cừ giờ đã hiểu ra, lời nói của Đại Ty Tử toàn là lừa bịp, không một lời là sự thật, hôm nay chẳng qua là nói bừa mà trúng thế thôi.

Tiết Cừ chậm bước đi đến bên lỗ khoét nhìn ra ngoài, vì trong tối ngoài sáng, ở ngoài nhìn không thấy bên trong, nhưng ở trong nhìn ra ngoài thì thấy rất rõ.

Chỉ thấy một khiêu hóa đen đúa vạm vỡ, trên gương mặt dài thượt quả có chiếc mũi to lớn, cơ hồ gấp đôi người thường, nếu không nhờ mặt y to rộng, hẳn là giống như một quái vật.

Trước mặt khiêu hóa mũi to là một khiêu hóa gầy bé, trên môi quả có một chỗ khuyết, nhưng không trở ngại y nói chuyện, nên giọng y mới the thé thế kia.

Lúc này hai người đang ngồi bên một đống lửa, mục đích chẳng phải chỉ để sưởi ấm, vì trên đống lửa còn có một con gà nướng sắp chín.

Chiếc mũi của Đại Ty Tử lúc này đã hữu dụng, bởi y đã nghĩ thấy mùi gà nướng thơm phức, nước dãi không ngọt nhều xuống đất.

Tiểu Khuyết Chủy người tuy nhỏ bé, song dường như lợi hại hơn Đại Ty Tử, chỉ thấy y bồng vung tay, tát vào mặt Đại Ty Tử, tuy không mạnh nhưng rất giòn.

Chỉ nghe y bực tức nói:

- Mẹ kiếp, người chỉ biết làm ra bộ mặt tham ăn thế này, khi nãy bảo người bắt gà, người không chịu, bảo người nhổ lông, người cũng không chịu, bây giờ ngay đến ăn người cũng chờ không kịp.

Y vừa dứt lời, bỗng tình cờ liếc thấy một chiếc đầu trẻ con từ lỗ khoét chui ra, y kinh hãi đến mức con gà nướng suýt vọt tay rơi xuống đất.

Đại Ty Tử thấy vậy vội quay đầu nhìn, khi thấy một đứa trẻ từ lỗ khoét chui ra, y không kinh hãi như Tiểu Khuyết Chủy, liền vung tay đánh và nói:

- Thì ra là tiểu tạp...

Nhưng tiếng "chùng" chưa kịp thốt ra khỏi miệng, cánh tay vung ra đã bị người nắm lấy, hết như bị kềm sắt kẹp cứng, đau thấu tim gan.

Y chưa kịp rên la, đã "phịch" một tiếng ngã sấp xuống đất, miệng dính đầy đất cát.

Người từ trong lỗ chui ra đương nhiên là Tiết Cừ, chàng vừa ra đến bên ngoài, thấy Đại Ty Tử chưa chi đã ra tay đánh và toét miệng mắng người, chàng sao nhẫn nhịn nổi?

Tuy nhiên, chàng không thể chấp nhất bọn tiểu khiêu hóa này, nên chỉ trừng trị nhẹ Đại Ty Tử, nếu không, chàng chỉ cần một chưởng là y táng mạng ngay tức khắc.

Chàng lạnh lùng nói;

- Mượn miệng hai người chuyển cáo Khất Thực Càn Khôn Long Bần, nói là Đồng Bảo Tiết Cừ đã trở lại, bảo y hãy coi chừng!

Đại Ty Tử và Tiểu Khuyết Chủy vừa nghe đến tên Đồng Bảo Tiết Cừ, liền cả kinh thất sắc, nhưng hai người chưa tin lắm, Đồng Bảo Tiết Cừ sao thế là một đứa bé được?

Thế nên, hai người không hện mà cùng sững sốt kêu lên:

- Đồng Bảo Tiết...

Tiết Cừ biết họ không tin, bèn hít mạnh một hơi không khí, liền tức xương cốt kêu răng rắc, trở lại tướng mạo anh tuấn uy nghi như trước.

Hai người có lẽ đều đã từng gặp Tiết Cừ, vừa thấy chàng hồi phục tướng mạo, liền hồn phi phách tán, hét lên một tiếng kinh hoàng, co giò bỏ chạy.

Tiết Cừ thấy họ sợ đến mức ngay cả con gà nướng thơm phức cũng bỏ lại, liền nhặt dưới đất lên, chọn bên sạch xé lấy ăn.

Lúc này tuy tuyết trên núi đã tan chảy, nhưng gió vẫn còn rất mạnh, thổi vào mặt như dao cắt.

Tiết Cừ năm năm khổ luyện trong Thiên Trì, hạ sơn đến nay luôn chỉ một chiếc áo xanh, chưa từng biết lạnh là gì.

Ăn xong, chàng rải bước xuống núi, vừa đi được hai bước, bỗng thấy trong Hồ Tâm Đình trên hồ Tây Tử có một người đang đứng, lưng giắt trường kiếm, râu dài phất phơ, nhìn từ xa thật có chút khí khái tiên phong đạo cốt.

Lúc này chỉ thấy người ấy quay nhìn tứ phía, như đang chờ đợi ai đó.

Tiết Cừ ngạc nhiên thầm nhủ:

- Người này là ai? Ở trong Hồ Tâm Đình chờ ai thế nhỉ?

Nghĩ vậy, chàng bất giác chú mắt nhìn, chỉ thấy một chiếc thuyền nhỏ từ xa lướt đến như tên bắn, ngồi trên thuyền chính là một lão nhân bụng to ềnh, chính là Túy Thánh Lạc Thiên.

Thuyền của Túy Thánh Lạc Thiên thẳng tiến đến Hồ Tâm Đình, ông không lên đình, mà lại đón lão nhân râu dài xuống thuyền.

Tiết Cừ thấy vậy hết sức ngạc nhiên, nghĩ chuyện này hẳn có vấn đề, liền thi triển khinh công phóng đi xuống núi.

Khi chàng đến bờ hồ, thuyền đã mất dạng từ lâu.

Chàng dọc theo bờ hồ đuổi theo một hồi, thuyền nhỏ giống như vậy có rất nhiều, nhưng người giống vậy thì không thấy, chàng đành bỏ qua, chọn một khách điểm gần đó thuê phòng nghỉ.

Lúc chàng vào điểm là giờ Thân, trong điểm dường còn rất ít người, Tiết Cừ vừa vào đến đã trông thấy một thiếu phụ tuổi ngoài ba mươi, toàn thân y phục trắng, da dẻ nõn nà, rất giống ái thê Biên Văn Huệ của chàng, nếu chẳng phải lớn tuổi hơn, chàng còn ngỡ là Biên Văn Huệ đã đến.

Bên cạnh thiếu phụ áo trắng ấy là một đôi nam nữ tuổi chừng mười hai mười ba, bất kỳ ai nhìn qua cũng biết họ là con của thiếu phụ này.

Vì thiếu phụ áo trắng quá giống Biên Văn Huệ, Tiết Cừ bất giác nhìn nàng ta nhiều hơn, nên nhận ra nàng ta cũng là nhân vật võ lâm, và còn là một cao thủ bậc nhất.

Bỗng, chàng cảm thấy một đôi mắt sáng ngời đang giận dữ nhìn mình, ngạc nhiên quay đầu nhìn, thì ra là cậu bé ngồi bên thiếu phụ, biết mình thất thái, vội cười giả lả với cậu ta.

Nào ngờ, cậu bé lại làm mặt xấu với chàng.

Tiết Cừ đâu thể chấp nhất một đứa bé, bèn chẳng để tâm, đi thẳng vào trong.

Ban ngày Tết Cừ chẳng có gì để làm, chàng chờ đến đêm mới hành động, một là tìm kiếm Cái Bang bang chủ Long Bần, hai là tìm kiếm Túy Thánh Lạc Thiên và lão nhân râu dài kia.

Đã không có việc gì, Tết Cừ cũng chẳng ra khỏi khách điếm, chỉ ở trong phòng nghỉ ngơi dưỡng thần.

Lúc chiều tối, phòng bên cạnh có một người khách vào trọ, nghe tiếng nói người ấy tuy khẽ, nhưng rất vang, Tết Cừ ngạc nhiên thầm nhủ:

- Thật là trùng hợp, những cao thủ võ lâm đều quy tụ tại đây, vì việc gì thế nhỉ?

Người ấy sau khi vào phòng bên cạnh, không trở ra nữa, gọi lấy rượu thịt ăn uống ngay trong phòng.

Tết Cừ vì lòng hiếu kỳ muốn gặp người ấy, nhưng mấy lần đi đến cửa đều không nhìn thấy, vì người ấy ngay cả cửa phòng cũng chẳng mở ra.

Nhưng Tết Cừ thì lại bại lộ hành tung, bởi chàng trông thấy một tiểu khiếu hóa thậm thà thậm thụt ở cửa sảnh, vừa thấy chàng liền tức lên mặt.

Tết Cừ vốn chẳng sợ bị người phát hiện, và cũng chẳng có lý do lẩn trốn, chàng cũng gọi lấy thức ăn mang vào phòng, vừa định ăn thì bỗng nghe tiếng gõ cửa "cọc cọc".

Tết Cừ hết sức lấy làm lạ, bởi chàng đâu có quen ai ở hồ Tây Tử này, bèn cất tiếng nói:

- Vị nào vậy? Mời vào!

Cửa không mở, người cũng không vào, nhưng tiếng gõ cửa "cọc cọc" lại vang lên.

Ai thế nhỉ? Nhưng bất kể là ai, chàng cũng phải mở cửa mới biết.

Tết Cừ đi ra mở cửa, nhưng ngoài cửa đâu có ai, thậm chí cả bóng ma cũng chẳng có, đây hiển nhiên là có người trêu chọc chàng rồi.

Tết Cừ tức giận thò đầu nhìn ra ngoài, cũng chẳng có bóng người, vừa quay người, chợt thấy trên bàn có điều khác lạ, liền tức tung mình đến bên bàn.

Chỉ thấy trong chén và các đĩa thức ăn toàn là phân trâu khô, tuy không hôi thối, nhưng trông cũng tởm lợm, đâu còn nuốt nổi nữa.

- o O o -